

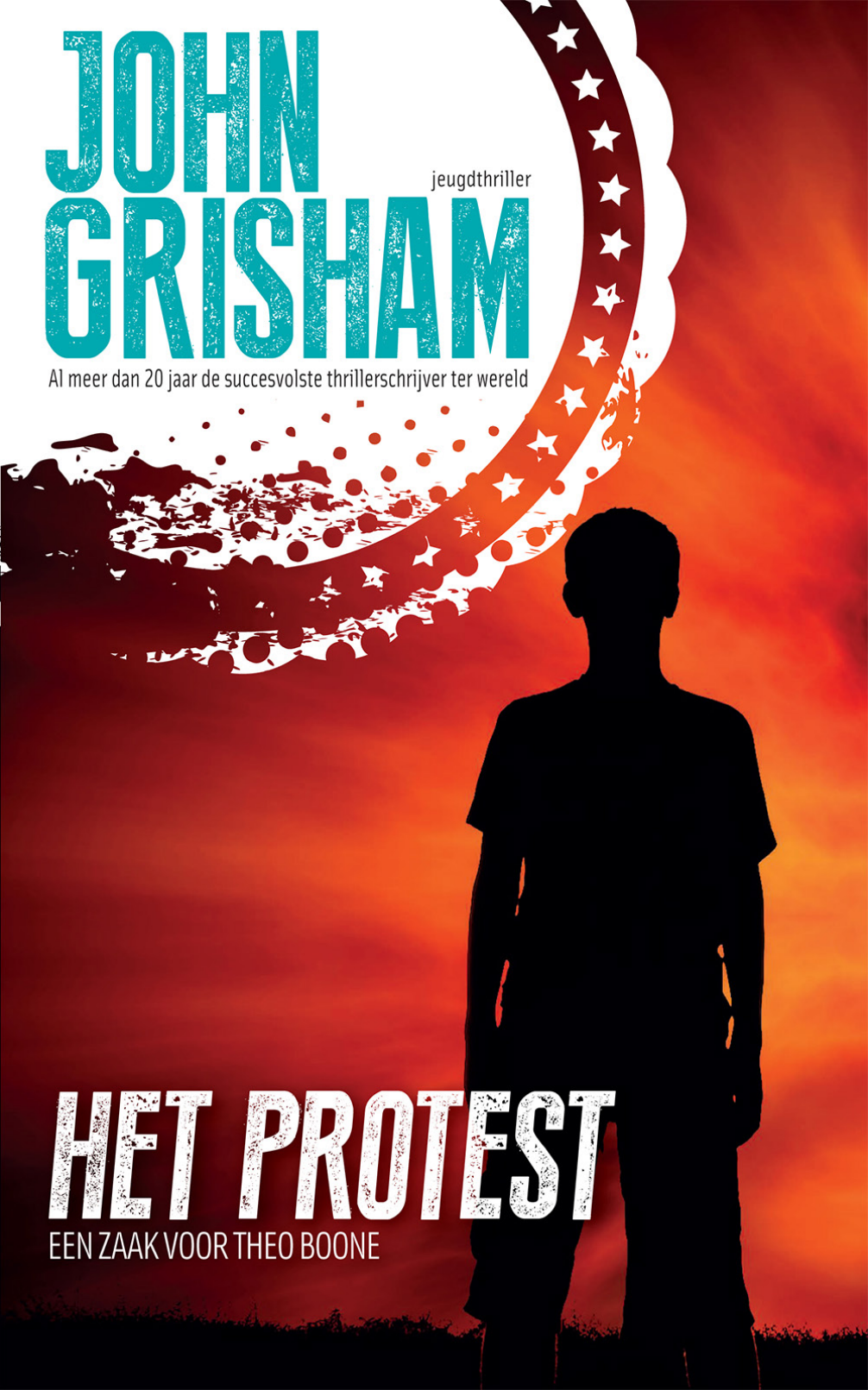
JOHN GRISHAM

jeugdthriller

Al meer dan 20 jaar de succesvolste thrillerschrijver ter wereld

HET PROTEST

EEN ZAAK VOOR THEO BOONE

Over het boek

Een heftige strijd tussen de bewoners van Strattenburg

Een levensbedreigende verwonding

Een nieuwe zaak voor de jonge advocaat Theo Boone

Theo Boone mag dan pas dertien jaar oud zijn, hij heeft meer tijd doorgebracht in de rechtszaal dan waar ook. Na valselijk te zijn beschuldigd van vandalisme en diefstal is Theo blij dat hij zijn tanden kan zetten in een nieuwe zaak.

De inwoners van Strattenburg maken ruzie met elkaar over de geplande aanleg van een miljoenen dollars kostende snelweg rond de stad. De tegenstanders zijn bang voor ernstige milieuvervuiling en geluidsoverlast, de voorstanders zijn van mening dat de weg heel gunstig zal zijn voor de economie van het stadje.

Theo is fel tegen de aanleg van de weg en raakt betrokken bij de zaak. Maar wanneer hij te diep graaft naar de zin van sommige betrokkenen en hij ontdekt dat er een heel vuil spelletje gespeeld wordt, is hij niet voorbereid op de heftige reacties die dat veroorzaakt en de gevaren die hij loopt.

Verscheurd tussen de wet en zijn geweten zet Theo alles op alles om het recht te laten zegevieren.

Over de auteur

John Grisham werd op 8 februari 1955 geboren in Jonesboro, Arkansas, als tweede kind in een gezin van vijf kinderen. Zijn vader werkte in de bouw en zijn moeder was huisvrouw. Na zijn studie rechten aan de University of Mississippi werkte Grisham bijna tien jaar lang als jurist, waarbij hij zich specialiseerde in strafrechtelijke zaken en letselschadeclaims. In 1983 werd hij gekozen tot lid van het Huis van Afgevaardigden van de staat Mississippi, een functie die hij tot 1990 bekleedde. Als thrillerschrijver debuteerde hij in 1988 met *De jury*, maar het was zijn tweede boek, *Advocaat van de duivel*, waarmee hij definitief zijn naam vestigde als de koning van de legal thriller.

John Grisham

De jury
Advocaat van de duivel
Achter gesloten deuren
De cliënt
Het vonnis
De rainmaker
In het geding
De partner
De straatvechter
Het testament
De broederschap
De erfpachters
Winterzon
Het dossier
De claim
Verloren seizoen
Het laatste jurylid
De deal
De gevangene
De verbanning
De aanklacht
De getuige
De wettelozen
De belofte
De bekentenis
Het proces
Vergiffenis
De afperser
Het protest
De erfgenaam
Dilemma

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina: [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

John Grisham

Het protest

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Activist

Copyright © 2013 by Boone & Boone LLC

Vertaling

Jolanda te Lindert

Omslagbeeld

© Rich Seymour en Can Stock Photo

Omslagontwerp

Twelph.com

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 90 449 7440 9

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

De tegenstander was het team van Central, de ‘andere’ school in de stad en de belangrijkste rivaal van de sms, de Strattenburg Middelbare School. Altijd als er een wedstrijd tegen Central gespeeld moest worden, belangrijk of niet, liep de spanning hoger op, was er meer publiek en leek alles gewoon belangrijker. Dat gold zelfs voor een debat. Een maand geleden had het debatingteam van de brugklas van de sms gewonnen in de stampvolle gehoorzaal van Central. Toen de jury de uitslag bekendmaakte, was het publiek niet tevreden geweest. Een paar mensen riepen boe, maar kregen al gauw te horen dat ze hun mond moesten houden. Van de leerlingen werd verwacht dat ze zich goed en sportief gedroegen, ongeacht de wedstrijd.

De aanvoerder van Strattenburg was Theodore Boone, die ook de moderator was, de afsluiter, de persoon tot wie je je wendde als de druk opliep. Theo en zijn team hadden nog nooit verloren, hoewel ze niet echt ongeslagen waren. Twee maanden eerder waren ze gelijk geëindigd met het meisjesteam van de sms, na een rumoerig debat over het verhogen van de minimumleeftijd waarop je een auto mocht besturen.

Op dit moment dacht Theo echter niet aan andere debatten. Hij zat op het podium achter een klaptafel. Aaron zat aan zijn ene kant en Joey aan zijn andere kant. De drie jongens droe-

gen allemaal een colbertje en een stropdas, heel netjes, en ze keken naar het team van Central dat tegenover hen zat. Meneer Mount, Theo's adviseur, vriend en debatingcoach, zei in de microfoon: 'Nu is het tijd voor de afsluitende verklaring van Strattenburg, door Theodore Boone.'

Theo keek naar het publiek. Zijn vader zat op de voorste rij. Zijn moeder, een drukke echtscheidingsadvocate, was opgehouden in de rechtbank en vond het heel jammer dat ze haar enig kind niet in actie kon zien. Achter meneer Boone zat een rij meisjes, onder wie April Finnemore, een van Theo's beste vriendinnen, en Hallie Kershaw, het populairste meisje van de achtste klas. Achter de meisjes zaten enkele leraren: madame Monique uit Kameroen die Spaans gaf en Theo's op een na meest favoriete docent was – na meneer Mount natuurlijk; mevrouw Garman van meetkunde en mevrouw Everly, de lerares Engels. Zelfs mevrouw Gladwell, de directeur, was aanwezig. Alles bij elkaar een leuk publiek, in elk geval voor een debat. Voor een basketbal- of voetbalwedstrijd zouden er twee keer zoveel toeschouwers zijn geweest, maar die teams hadden elk dan ook meer dan drie leden. En eerlijk gezegd waren die wedstrijden veel spannender om naar te kijken.

Theo probeerde hier niet aan te denken, maar dat was moeilijk. Doordat hij astma had, kon hij dat soort sporten niet beoefenen, dus dit was zijn kans om voor publiek een wedstrijd te spelen. Hij vond het heerlijk dat de meesten van zijn klasgenoten het doodeng vonden om in het openbaar te spreken, terwijl hij juist genoot van die uitdaging. Justin kon eindeloos met een basketbal dribbelen en de hele dag driepunters scoren, maar als hij voor de klas werd geroepen, was hij zo verlegen als een jochie van vier. Brian was de snelste dertienjarige zwemmer in Strattenburg en hij liep met de zelfbewuste zwier van

een goed sportman, maar zodra hij voor een publiek stond, zakte de moed hem in de schoenen.

Dat gold niet voor Theo. Hij zat bijna nooit op een tribune om zijn medeleerlingen aan te moedigen, maar hing rond in rechtszalen om te kijken naar het gevecht tussen advocaten voor een jury en de rechter. Ooit zou hij een geweldige advocaat zijn en hoewel hij nog maar dertien was, wist hij nu al dat spreken in het openbaar een belangrijke voorwaarde was voor succes. Dat was niet gemakkelijk. Toen Theo opstond en doelbewust naar het spreekgestoelte liep, had hij de kriebels in zijn maag en zijn hart sloeg op hol. Hij had weleens gelezen dat veel sporters zo gespannen waren dat ze moesten overgeven. Theo was niet misselijk, maar wel bang en hij voelde zich niet op zijn gemak. Een ervaren advocaat had een keer tegen hem gezegd: 'Als je niet zenuwachtig bent, knul, dan klopt er iets niet.'

Theo was wel zenuwachtig, maar wist ook uit ervaring dat dit maar tijdelijk was. Zodra het debat begon, verdwenen zijn zenuwen. Hij raakte de microfoon even aan, keek naar de moderator en zei: 'Dank u wel, meneer Mount.'

Daarna wendde hij zich tot het team van Central, schraapte zijn keel, herinnerde zichzelf eraan dat hij duidelijk en langzaam moest praten en begon: 'Goed dan, meneer Bledsoe heeft een paar steekhoudende punten genoemd, vooral wanneer hij aanvoert dat iemand die de wet overtreedt daar niet van zou mogen profiteren. En dat veel Amerikaanse studenten die hier zijn geboren en wier ouders hier zijn geboren geen universitaire opleiding kunnen betalen. Die argumenten mogen niet worden genegeerd.'

Theo haalde diep adem en keek naar de toeschouwers, hoewel hij geen oogcontact maakte. Tijdens zijn debatcarrière had hij een paar trucjes geleerd, en een van de belangrijkste was dat

je niet naar de gezichten in het publiek moest kijken. Dat kon je afleiden en ertoe leiden dat je je gedachtegang vergat. Daarom keek Theo als hij aan het woord was naar dingen – een lege stoel rechts, een klok achter in de zaal, een raam links van hem – en liet zijn blik daartussen heen en weer dwalen. Hierdoor wekte hij de indruk dat hij met een ernstige blik naar het publiek keek, met hen communiceerde. Daardoor leek het alsof hij zich op het podium op zijn gemak voelde, iets wat de juryleden altijd prettig vonden.

Hij vervolgde: ‘Maar kinderen van arbeiders zonder papieren – vroeger noemden we die illegale immigranten – kunnen niet kiezen waar ze worden geboren, en ze kunnen ook niet kiezen waar ze wonen. Hun ouders hebben besloten illegaal de Verenigde Staten binnen te komen, en dat hebben ze voornamelijk gedaan omdat ze honger hadden en op zoek gingen naar werk. Het is niet eerlijk om kinderen te straffen voor iets wat hun ouders hebben gedaan. Op deze school, op het Central en op elke andere school in dit district zitten leerlingen die hier niet horen te zijn omdat hun ouders de wet hebben overtreden. Maar we laten ze toe, we accepteren ze en ons systeem geeft hun een opleiding. En heel vaak zijn ze onze vrienden.’

Dit onderwerp was heel actueel. In de staat was een luidruchtige groepering actief die wilde bereiken dat het verboden werd dat de kinderen van arbeiders zonder papieren naar een openbare universiteit gingen. Mensen die voor dit verbod waren, voerden aan dat het groot aantal ‘illegalen’ (1) het universitaire systeem zou doen overstromen; en (2) de Amerikaanse studenten zou verdringen die anders amper voldoende gekwalificeerd zouden zijn voor een universitaire opleiding; en (3) miljoenen belastingdollars zou kosten die door echte Amerikaanse staatsburgers waren betaald. Het team van Cen-

tral had goed werk geleverd door deze punten in te brengen in het debat.

Theo zei: 'De wet eist dat dit schoolsysteem, en elk schoolsysteem in deze staat, alle studenten accepteert en opleidt, ongeacht waar ze vandaan komen. Als de staat voor de eerste twaalf jaar moet betalen, waarom zou de staat dan de deur voor de neus van deze studenten mogen dichtslaan zodra ze naar de universiteit willen?'

Theo had een paar aantekeningen gemaakt op een vel papier en dat had hij voor zich op het spreekgestoelte gelegd, maar hij wilde er niet naar kijken. Juryleden zagen graag dat debaters het woord voerden zonder naar hun aantekeningen te kijken, en Theo wist dat hij punten aan het verdienen was. De drie jongens van Central hadden allemaal naar hun aantekeningen gekeken.

Hij stak één vinger op en zei: 'Ten eerste is het een kwestie van eerlijkheid. Wij hebben allemaal van onze ouders te horen gekregen dat zij van ons verwachten dat we naar de universiteit gaan. Dat maakt deel uit van de Amerikaanse droom. Het lijkt dan ook oneerlijk om een wet aan te nemen die verbiedt dat veel van onze leerlingen, en veel van onze vrienden, op de universiteit worden toegelaten.' Hij stak nog een vinger op. 'Ten tweede, competitie is altijd goed. Meneer Bledsoe is van mening dat Amerikaanse staatsburgers met voorrang tot de universiteit moeten worden toegelaten omdat hun ouders hier eerder waren, zelfs wanneer hun kinderen minder goed gekwalificeerd zijn dan bepaalde kinderen van deze arbeiders zonder papieren. Zouden onze universiteiten niet gewoon de beste studenten moeten aannemen? In deze staat zijn elk jaar ongeveer dertigduizend plaatsen voor eerstejaarsstudenten. Waarom zou iemand voorrang moeten krijgen? Als onze uni-

versiteiten de beste studenten aannemen, worden onze universiteiten dan niet sterker? Natuurlijk wel. Niemand zou mogen worden toegelaten, tenzij hij of zij dat verdient, net zoals niemand zou mogen worden afgewezen alleen maar gebaseerd op waar zijn of haar ouders zijn geboren.’

Meneer Mount moest moeite doen niet te grijnzen. Theo was goed op dreef en dat wist hij. Hij slaagde erin een heel klein beetje boosheid in zijn stem te leggen, niet al te dramatisch, maar net voldoende om de volgende boodschap over te brengen: *dit ligt zo voor de hand, hoe is het mogelijk dat iemand het niet met me eens is?* Meneer Mount had dit al eens eerder mee-gemaakt. Theo stond op het punt de genadeklap uit te delen.

Theo stak een derde vinger op en zei: ‘Mijn laatste punt is dit...’ Hij zweeg even, haalde adem en keek de gehoorzaal rond alsof zijn laatste punt, wat het ook was, zo waar en zo duidelijk was dat geen enkele aanwezige eraan kon twijfelen. ‘Er zijn verschillende onderzoeken waaruit blijkt dat mensen met een universitaire titel meer kansen krijgen, betere banen hebben en hogere salarissen verdienen dan mensen die niet hebben gestudeerd. Een universitaire studie is een goede uitgangspositie voor een beter leven. En hogere salarissen betekenen meer belastinginkomsten, en meer belastinginkomsten leiden weer tot betere scholen en betere universiteiten. Mensen die de kans wordt ontzegd naar de universiteit te gaan, lopen een grotere kans werkloos te blijven en dat leidt weer tot allerlei problemen.’

Weer zweeg Theo even. Hij controleerde of de bovenste knoop van zijn colbertje dicht zat. Hij wist wel dat dit zo was, maar hij wilde de indruk wekken dat hij zich wel heel erg op zijn gemak voelde. ‘Tot slot wil ik opmerken dat dit plan om de deuren van onze universiteiten te sluiten voor studenten wier

ouders hier illegaal zijn gekomen een slecht idee is. Dit plan is inmiddels al door meer dan twintig staten afgewezen. Daarom heeft het ministerie van Justitie in Washington aangekondigd dat het een rechtszaak tegen deze staat zal aanspannen wanneer zo'n wet wordt aangenomen. Deze wet is kortzichtig, gemeen en domweg niet eerlijk. Amerika is het land van kansen, en ooit zijn onze voorouders hier ook als immigranten gekomen. Wij zijn een land van immigranten. Dank u wel.'

Meneer Mount stapte het podium op toen Theo terugliep naar zijn stoel. Meneer Mount glimlachte en zei: 'Een applaus graag, voor beide teams.' Het publiek, dat te horen had gekregen dat ze geen van beide teams hun steun mochten betuigen, begon hartelijk te klappen.

'We nemen nu een korte pauze,' zei meneer Mount. Theo, Aaron en Joey stonden vlug op en liepen naar de overkant waar ze het team van Central een hand gaven. De zes jongens waren allemaal opgelucht dat de druk eindelijk weg was. Theo knikte naar zijn vader die zijn duim opstak: heel goed gedaan!

Een paar minuten later maakten de juryleden de winnaar bekend.

2

Theo had zijn stropdas af- en zijn colbertje uitgedaan. Hij voelde zich nu iets meer op zijn gemak in zijn gebruikelijke kakikleurige lange broek, hoewel zijn overhemd een beetje te netjes was naar zijn smaak. Het was woensdag, de lessen waren afgelopen en de laatste bel was gegaan. Theo liep naar de muziekzaal voor een naschoolse activiteit. Onderweg werd hij door verschillende leerlingen van groep acht gefeliciteerd met alweer een geweldig optreden. Theo glimlachte en deed net alsof het niets voorstelde, maar diep vanbinnen was hij heel tevreden over zichzelf. Hij genoot van zijn overwinning, zonder arrogant te zijn. ‘Ga nooit naast je schoenen lopen,’ had een oudere advocaat een keer tegen hem gezegd. ‘Want de volgende jury kan je de das omdoen.’ Of het volgende debat kan op een ramp uitlopen.

Hij stapte de grote muziekzaal binnen en liep door naar een kleiner oefenlokaal waar een paar leerlingen muziekinstrumenten uitpakten en zich voorbereidden op een les. April Finnemore controleerde haar viool toen Theo binnenkwam. ‘Goed gedaan,’ zei ze zacht. April praatte bijna altijd zo zacht dat niemand anders haar kon horen. ‘Jij was de beste.’

‘Dank je. En bedankt dat je er was. Er waren best veel mensen.’

‘Je wordt een geweldige advocaat, Theo.’

‘Dat is het plan. Maar ik weet niet echt wat muziek daarmee te maken heeft.’

‘Muziek heeft overal mee te maken,’ zei ze.

‘Als jij het zegt.’ Theo maakte een grote koffer open en haalde er voorzichtig een cello uit. De cello was eigendom van de school. April en een paar andere leerlingen hadden zelf een instrument. Anderen, zoals Theo, huurden een instrument omdat ze niet zeker wisten of ze wel wilden blijven musiceren. Theo zat op muzieklles omdat April hem hiertoe had overgehaald en omdat zijn moeder het een geweldig idee vond dat haar zoon een instrument leerde bespelen.

Waarom de cello? Theo wist het eigenlijk niet en kon zich ook niet herinneren waarom hij hiervoor had gekozen. Sterker nog, hij wist niet eens meer of het wel zijn eigen keus was geweest. Een strijkorkest bestond altijd uit verschillende violen en altviolen, een grote bas, ten minste één cello en meestal een piano. De meisjes leken een voorkeur te hebben voor de violen en altviolen, en Drake Brown had de grote bas gepakt. Er was niemand voor de cello, maar zodra Theo de cello vastpakte, wist hij al dat hij dit instrument nooit goed zou kunnen bespelen.

Dit vak was een aanvulling op het huidige zesweekse rooster en was er op het laatste moment aan toegevoegd. Deze muzieklessen waren voor beginners, voor kinderen die nog geen muziekinstrument konden bespelen: echte beginnelingen, leerlingen met weinig of geen muzikale achtergrond en met misschien zelfs nog minder talent. Theo paste perfect in dat plaatje, net als de meeste anderen. Ze kregen elke week op een ontspannen manier een uur les en het voornaamste doel was plezier maken terwijl je ondertussen een beetje muziek leerde spelen.

Het plezier was te danken aan de leraar, meneer Sasstrunk. Hij was een levendige, oudere man met lang grijs haar, woeste bruine ogen en een paar zenuwtrekjes, die elke week hetzelfde bruingeruite colbertje droeg. Hij beweerde dat hij in de loop van zijn lange loopbaan dirigent van verschillende orkesten was geweest. Hij gaf al zo'n tien jaar muziekles op het Stratten College. Hij had veel gevoel voor humor en lachte als de kinderen een fout maakten, wat aan de lopende band gebeurde. Het was zijn werk, zei hij, om hen gewoon kennis te laten maken met muziek, om hen 'er alleen maar een beetje van te laten proeven'. Hij droomde er niet van om echte muzikanten van hen te maken. 'We gaan gewoon een paar basale dingen leren, jongens, en een beetje oefenen. Dan zien we wel hoever we komen,' zei hij elke week. Na vier lessen vonden de leerlingen de muziekles niet alleen leuk, maar namen ze de les ook steeds serieuzer.

Maar dat zou allemaal veranderen.

Meneer Sasstrunk was tien minuten te laat en toen hij het lokaal eindelijk binnenkwam, zag hij er moe en bezorgd uit. Zijn gebruikelijke glimlach was verdwenen. Hij keek naar zijn leerlingen alsof hij niet goed wist wat hij moest zeggen. Na een tijdje zei hij: 'Ik kom net bij de directeur vandaan en het ziet er naar uit dat ik ben ontslagen.'

Er waren een stuk of twaalf leerlingen, en ze keken elkaar met een onzekere blik aan. Meneer Sasstrunk keek alsof hij elk moment kon gaan huilen. Hij zei: 'Er is me net uitgelegd dat de openbare scholen in de stad om financiële redenen gedwongen zijn personeel te ontslaan. Er blijkt minder geld te zijn dan ze hadden verwacht en daarom worden enkele van de minder belangrijke lessen en programma's met onmiddellijke ingang geschrapt. Het spijt me, jongens, maar deze les is zojuist geannuleerd. Het is afgelopen.'

De leerlingen waren zo verbijsterd dat ze geen woord konden uitbrengen. Ze waren niet alleen van slag doordat ze een leuke les zouden mislopen, maar ze hadden ook medelijden met meneer Sasstrunk. Tijdens een van de vorige lessen had hij geamuseerd opgemerkt dat hij het lage salaris dat hij van de school kreeg opspaarde, omdat hij zijn cd-verzameling met het werk van de belangrijkste componisten compleet wilde maken.

‘Wat oneerlijk,’ zei Drake Brown. ‘Waarom beginnen ze met een vak als ze er niet mee door kunnen gaan?’

Daar had meneer Sasstrunk geen antwoord op. Hij zei: ‘Dat zul je aan iemand anders moeten vragen.’

‘Hebt u geen arbeidsovereenkomst?’ vroeg Theo, maar hij wilde zijn woorden het liefst meteen weer inslikken. Het ging hem helemaal niets aan of meneer Sasstrunk wel of geen arbeidsovereenkomst had. Maar Theo wist dat iedere leraar op deze openbare school een eenjarig contract had. Dat had meneer Mount verteld tijdens een les maatschappijleer.

Meneer Sasstrunk slaagde erin tegelijk te kreunen en te grijzen, en zei toen: ‘Jawel, maar dat stelt niet veel voor. Daarin staat duidelijk dat de school elke les kan schrappen als die daar een geldige reden voor heeft. Dat is heel gebruikelijk.’

‘Niet bepaald een geweldig contract,’ mompelde Theo.

‘Nee, dat is zo. Het spijt me, jongens, maar deze les is afgelopen. Ik heb er echt veel plezier aan beleefd en ik wens jullie alle goeds toe. Een paar van jullie hebben wel talent, en een paar ook niet, maar zoals ik al zei: jullie kunnen allemaal een muziekinstrument leren bespelen als je hard werkt en veel oefent. Vergeet niet dat je alles kunt als je maar veel oefent. Succes.’ Daarna draaide meneer Sasstrunk zich langzaam en verdrietig om en verliet het lokaal.

De deur ging zacht dicht en een paar seconden lang keken

de leerlingen elkaar zwijgend aan. Toen zei April: 'Je moet iets doen, Theo. Dit is niet eerlijk.'

Theo stond op. 'Laten we naar mevrouw Gladwell gaan. Met z'n allen. We bezetten haar kantoor en gaan niet weg voordat ze met ons heeft gepraat.'

'Goed plan.'

Ze liepen achter Theo aan en marcheerden als groep het oefenlokaal uit, door de hal, over de binnenplaats, het hoofdgebouw in, door een lange gang en ten slotte naar de centrale hal. Daar was het kantoor van de directeur, vlak bij de hoofdingang van de school. Ze marcheerden naar binnen en bleven staan bij het bureau van Gloria, de secretaresse van de school. Een van haar vele taken was het bewaken van de deur naar mevrouw Gladwells kantoor. Theo kende Gloria goed; hij had haar zelfs een keer advies gegeven nadat haar broer was gearresteerd wegens rijden onder invloed.

'Goedemiddag,' zei Gloria. Ze keek hen over haar leesbril aan die op het puntje van haar neus stond. Ze had zitten typen en leek een beetje geïrriteerd doordat er opeens een stelletje boze dertienjarigen voor haar bureau stond.

'Hallo,' zei Theo zonder te glimlachen. 'Wij willen mevrouw Gladwell graag spreken.'

'Wat is het probleem?'

Dat was typisch Gloria. Ze wilde altijd weten waar je voor kwam, voordat je dat met mevrouw Gladwell kon bespreken. Er werd gezegd dat ze de nieuwsgierigste persoon van de hele school was.

Theo wist uit ervaring dat Gloria vroeg of laat wel zou ontdekken wat ze wilde weten, en dus wist hij ook hoe hij dit moest aanpakken. 'We hebben muziekles van meneer Sasstrunk,' legde hij uit. 'De leraar die zojuist aan de dijk is gezet

en daar willen we met mevrouw Gladwell over praten.'

Gloria trok haar wenkbrauwen op alsof dit onmogelijk was. 'Ze heeft het druk, een heel belangrijke vergadering.' Terwijl ze dit zei, knikte ze naar de deur van mevrouw Gladwells grote kantoor. De deur zat dicht natuurlijk, zoals altijd. Theo was al heel vaak in dat kantoor geweest, meestal voor prettige besprekingen, maar een enkele keer was het minder aangenaam geweest. Vorige maand nog had hij gevochten, zijn eerste gevecht sinds de derde klas, en hij en mevrouw Gladwell hadden dat achter gesloten deuren besproken.

'We wachten wel,' zei hij.

'Ze heeft het erg druk.'

'Ze heeft het altijd druk. Wilt u haar alstublieft vertellen dat we hier zijn?'

'Ik mag haar niet storen.'

'Goed, dan wachten we wel.' Theo keek om zich heen in de grote receptie. Er stonden een paar banken en wat versleten stoelen. 'Hier,' zei hij, waarna zijn klasgenoten meteen de banken en stoelen in bezit namen. Degenen die geen plekje konden vinden, gingen gewoon op de grond zitten.

Gloria stond bekend om haar chagrijnige buien en het was te zien dat ze daar nu ook last van had. Ze vond het maar niets dat ze nu was omringd door een stelletje ontevreden leerlingen. 'Theo,' zei ze op barse toon, 'ik stel voor dat jij en je vrienden buiten de receptie wachten.'

'Waarom kunnen we hier niet wachten?' snauwde Theo terug.

'Ik zei dat je daar moest wachten,' antwoordde ze, kwaad op eens en met stemverheffing.

'Wie zegt dat we niet in de receptie kunnen wachten?'

Gloria's gezicht liep rood aan; ze ontplofte bijna. Ze was ech-

ter zo verstandig haar mond te houden en diep adem te halen. Ze had het recht niet de leerlingen weg te sturen en ze wist dat Theo dit wist. Ze wist ook dat Theo's ouders gerespecteerde advocaten waren die niet zouden aarzelen hun zoon te verdedigen tegen volwassenen wanneer die volwassenen ongelijk hadden en Theo gelijk had. Vooral mevrouw Boone kon nogal fel zijn als Theo tegen onrechtvaardigheid in het geweer kwam.

'Goed dan,' zei ze. 'Als je maar stil bent, want ik heb werk te doen.'

'Dank u wel,' zei Theo. Hij zei niet dat ze niet stil konden blijven, maar hij hield zijn mond. Hij had deze ronde al gewonnen en het had geen enkele zin nog meer problemen te veroorzaken.

Vijf minuten lang keken ze naar Gloria die haar best deed net te doen alsof ze het druk had. Maar het was bijna vier uur en de lessen waren al een halfuur afgelopen. Een paar minuten later ging de deur van het kantoor van mevrouw Gladwell open. Twee jonge ouders kwamen naar buiten. Ze wierpen amper een blik op Theo en zijn groep en liepen snel weg, zichtbaar niet blij met het gesprek. Mevrouw Gladwell kwam de ontvangstruimte binnen, zag de groep leerlingen en zei: 'Theo, goed werk vandaag tijdens dat debat.'

'Dank u.'

'Wat is hier aan de hand?'

'Nou, mevrouw Gladwell, dit is wat er over is van meneer Sasstrunks muziekles en wij zouden graag willen weten waarom zijn lessen zijn geschrapt.'

Ze zuchtte, glimlachte en zei toen geduldig: 'Ik kan niet zeggen dat dit me verbaast. Kom maar binnen.'

De leerlingen liepen haar kantoor in. Theo was de laatste en toen hij de deur achter zich sloot, keek hij met een ondeugende

grijns naar Gloria, die hem aankeek en zo sportief was om terug te lachen.

De leerlingen stonden met z'n allen voor het bureau van mevrouw Gladwell. Er waren maar drie stoelen voor gasten, en niemand had het lef te gaan zitten. Mevrouw Gladwell begreep dit wel. 'Fijn dat jullie bij me zijn gekomen, jongens, en het spijt me echt van jullie muziekles,' zei ze en ze pakte een dossier op. 'Dit memo kreeg ik vanochtend van het hoofdkantoor van de openbare scholen van de stad. Het is afkomstig van meneer Otis McCord, de voorzitter, de nummer één en mijn baas. Het schoolbestuur heeft gisteravond tijdens een speciale vergadering gesproken over de nogal ernstige financiële problemen. Het ziet ernaar uit dat de openbare scholen van de stad Stratzenburg ongeveer één miljoen dollar minder krijgt dan was toegezegd door de gemeente, de provincie en de staat. Deze leveren alle drie een bijdrage aan het budget van de scholen, en om verschillende redenen is de bijdrage verlaagd. En dus moet er bezuinigd worden. In de hele stad worden parttimeleraars ontslagen. Uitstapjes worden geannuleerd. Naschoolse activiteiten, zoals de muzieklessen van meneer Sasstrunk worden geschorst. En het gaat maar door. Het is heel vervelend, maar ik kan er niets aan doen.'

Mevrouw Gladwell kon de dingen altijd heel goed duidelijk verwoorden. De kinderen luisterden aandachtig, maar begrepen inmiddels wel dat zij er niets aan konden doen.

'Wat is er dan met het geld gebeurd?' vroeg Theo.

'Dat is een lastige vraag. Sommige mensen geven de schuld aan de recessie en de slechte economische situatie. De belastinginkomsten zijn gedaald en dus is er minder geld om uit te geven. Andere mensen zeggen dat het schoolsysteem te veel geld verspilt, vooral het hoofdkantoor. Ik weet het echt niet.'

Ik moet doen wat me wordt opgedragen. En ik moet niet alleen de muzieklessen schrappen, maar ook nog meer mensen ontslaan, zoals één conciërge, twee medewerkers van de schoolkantine, vier parttimecoaches en zes leraren van andere buitenschoolse vakken. Ik heb meneer Pearce zojuist verteld dat het jaarlijkse bezoek van zijn zevendeklassers aan de kerncentrale van Rustenburg niet kan doorgaan.'

'Dat is afschuwelijk,' zei Susan. 'Dat is een geweldig uitstapje.'

'Dat weet ik. Meneer Pearce doet dat al jaren.'

'Het lijkt niet eerlijk om iemand een contract te geven en hem dan halverwege het schooljaar de laan uit te sturen,' zei Theo.

'Nee, dat lijkt niet eerlijk, Theo. Maar ik heb niets te zeggen over de contracten. Op het hoofdkantoor werkt een advocaat die dit soort dingen regelt.'

Verschillende leerlingen keken elkaar aan toen de werkelijkheid tot hen begon door te dringen.

Mevrouw Gladwell zei: 'Het spijt me heel erg. Ik wilde dat ik iets kon doen, maar dat kan ik niet. Ik ben ervan overtuigd dat meneer McCord en het schoolbestuur heel veel klachten zullen krijgen, en als jullie willen mogen jullie ook bij hen je beklag doen.' Na een lange stilte zei ze: 'Goed dan, als dit alles was, ik moet naar een vergadering.'

'Bedankt dat u naar ons hebt geluisterd, mevrouw Gladwell,' zei Theo.

'Dat is mijn werk.'

Verslagen verlieten de leerlingen haar kantoor.